

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIETATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05	cèn.ª pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'65	»
Un any.....	2'60	»
Per dotzenes.....	0'45	»
Núm.ª atrassats des 2.ª tom....	0'06	»
Id. id. des 1.ª tom....	0'07	»

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI TÉ VENT Á SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 11.

Fòra Palma. Dins Mallorca.	(3 mesos....	0'85
	(1 any.....	3'25
Dins España.....	(3 mesos....	1'00
	(1 any.....	3'50
A Ultramar y s' Estrangè....	(3 mesos....	1'50
	(1 any.....	5'00

SES NOVÈL-LES.

Som es primé à ne qui agradan ses novèl-les, però no puch méns de criticá tots els qui les lletjeixen, perque conech qu' es pèdre es temps y sa llevó. Desde que vaitx veure lo que succehí à casa d' un amich méu, he comensat à avorrirlès y comprench que no es més qu' un vici des més gròssos per hòmos y dònès, y una maquineta de fé doblés p' ets editors.

Però deixèm fé per un altre es criticá ses novèl-les d' avuy en día, perqu' es méu cap es molt petit per fé tal cosa, y anèm à s' objècte principal que m' ha mogut à escriure aquestes mal endresades retxes, que ja fa molt de temps duya dins es cap, y que vejent s' increment que prèn sa mòda de lletgí novèl-les (principalment ses *polles*) avuy en día, no he pogut de méns de contarli à n' aquestes jovenetes que tant los agrada es lletgírlès, per veure si prendrán *llum de na pintora*.

Un íntim amich méu tenia dues fives, una de tretze anys qu' havia nòm Antònia, y s' altre en tenia desèt y nomia Margalida; totes dues porian passá per hermoses, però en particulá sa majó.

Aquest amich feya de tapicé, era un bòn jornalé y persona honrada à carta cabal; goñava un bòn jornalet, y còm no tenia necessitat de que ses fives fés sen feyna per menjá, sa petita anava à costura y sa majó à un col·lègi per estodiá de mèstra.

Un día, un d' aquests aucells de primera volada, va repará amb na Margalida y comensá à fé *titeres* per devant ca-séua per donarli à comprendre que s' havia enamorat d' ella; li enviá una carta fentli una d' aquelles declaracions que no es pòden fé mes que per escrit, y qu' están tan plènes de lletres còm de desbarats.

Quant na Margalida la lletgí s' entusiasma de tal manera que de seguida li va contestá corresponent à sa gran passió qu' aquell embuyós li pintava.

Aquest *fulano* era un jovenet d' uns

denòu anys; estava empleat à s' Administració y lo que goñava no li bastava per malgastá. Sa séua familia no podia derrotxá molt; son pare era un porté, y sa paga que tenia, no li permetia més que mantení En Juan, (qu' axí nomia es nòstro *héroe*;) perque després d' essè sèt en taula, havia de pagá ets estudis de tres fivs més petits qu' En Juan.

En Juan duya un ase dins es cap, tot li parexia pòch per éll, no duya més idèa qu' aná ben vestit, axí es que tot lo que goñava heu fonia en *trajes* nous, y qualque rabiada que prenia son pare quant es sastre li entregava un qu' altre conta que sa tèla d' En Juan no havia bastat per pagarló. Ell se donava tò de señó, y no 'l veyan més que dins es café de can Tomeu, ses hòres que no tenia oficina; es séus pares, qu' eran unes santes persones, à fòrsa de rabiades no havian tengut més remey qu' amollá ses riendes à n' En Juan y deixarló aná à lloure.

Si qualque día En Juan se passetjava amb altres de sa séua estòfa, y per casualitat trobava son pare ó sa mare, feya còm que no veurerlós, perqu' es séus *amichs señós* no sabessen qu' era fiv d' un porté.

Quant En Juan rebé sa contestació de na Margalida, no cabia en sí de vanitat; se pensava essè un César; va aná à n' ets séus amichs y los mostrá sa carta d' aquella *blaya*, que tant s' ecsaltá lletgint ses séues bajanades, qu' à un altre l' haurian féta riure à volé.

Desd' aquell día sense que s' en temessen son pare ni sa mare, na Margalida conversava amb aquella eyna.

En Juan conegué que na Margalida s' entusiasma fácilment y se proposá esplotá sa séua sensibilitat, per mèdi de ses novèl-les; à n' es pòchs dies li va dú un llibre perque 'l lletgís; na Margalida el comensá es mateix día, però amb molta d' indiferència, y sòls per fé content es séu *pollo*; però després d' havè lletgit uns quants capítols, comensá à prenderhi gust y no va está aturada fins que 'l va havè acabat; es segon día que tenia es llibre, quant aná à *classe* no va sèbre sa llissó; era es primé día qu' es

mèstre havia tengut que reñá na Margalida; l' endemá succehí lo mateix; es mèstre no sabia de que dependia axò; na Margalida era una de ses deixebles més aventatjades y li sabia greu que d' aquella manera s' atrassás de cada día. Es mèstre trobá son pare de na Margalida y li contá lo que li passava amb sa fiya, aquell bòn homo va sufri molt quant va sentí es mèstre; va agafá na Margalida y li demaná esplicacions de sa séua conducta, però ella ni tan sòls tengué valor de dí rès; heu contá à sa séua dòna y aquesta li contestá que trobava molt raro qu' es mèstre digués que na Margalida no estodiava, y ella sabia ben cert que tot es témps qu' era à ca-séua no feya més qu' estodiá.

Des cap de dos mesos, na Margalida ja havia perdut tot es *hirie-eleyson*; es llibres que li duya En Juan la feyan torná *boyeta*, y quant es séus pares la reñavan per sa séua pòca aplicació, los contestava que no poria estodiá més de lo qu' estodiava.

Si son pare de na Margalida hagués sabut qu' aquesta conversava amb En Juan, ja hauria filat d' hont venia tot es mal; però élls se cuydavan de durhó pròu amagat, y tenian mèdis per durley, perqu' el dimòni sempre fa llum allá ahont li convé.

Na Margalida tenia una padrina ja d' edat, qu' estava devant ca-séua y vivia tota sola; anava à dormí amb ella, y quant aquesta dormia, sortia per sa finestra à conversá amb En Juan.

Perque vos formeu una idèa des penaments de na Margalida, escoltau una de ses converses que tenia amb En Juan, quant hey havia ja tres mesos que conversava amb éll.

Son les dotze de sa nit; es carré ahont viu sa padrina de na Margalida es molt estret.

En Juan está racolsat à un cantó, esperant qu' es fanalé apach es fanal que está su devant sa finestra des cuarto de na Margalida, per porè conversá amb més llibertat; perque ja se sab que sa fosca sempre ha estat sa companera d' ets enamorats que van de tres qui n' afaga quatre.

Quant apagáren es fanal, En Juan se posá baix de sa finestra y à n' es mateix instant na Margalida tregué es cap à n' es carré.

—Bòn vespre, estrella méua; (digué En Juan.)

—Bòn vespre, amor méu, (respongué na Margalida,) no te pòts imaginá lo llargues que son per mí ses hores que pas sense veuret.

—¡Y axò me dius à mí! (digué En Juan,) jò que no visch ni un moment amb tranquil·tat, lluñy des méu amat tresò; jò, que no tench vida més que per estimarlé; jò, que no desitx rès en el mon més que viure amb tú, però amb tota llibertat y lluñy de ses mirades de tothom!

—¡Ay, Juan! (digué na Margalida,) no sabs es' bé que me fan ses téues paraules; sempre t' estaria escoltant, diferent de ses que me diuen mon-pare y ma-mare; sempre me reñan perque diuen que no estodihi ni fas lo qu' à élls los dona gust, y còm heu tench de fé, si no son capassos de comprendre lo que passa dins es méu còr, es séu cap no los permet discorre ses grans idées, es gran amor que jò sent, si élls sentissen una milèssima part de lo que jò sént, prònta haurían acabat es méus sufriments.

Y quina ditxa seria per mí, viure lluñy de Ciutat, però molt lluñy, sòls amb compania téua, es mitx des camp y apròp d' un bòsch, maldement fos dins una barraca; allà, escoltant no més que es cants des rossiñòls, es rendu d' ets arbres moguts p' es vent, y ses paraules d' amor d' En Juan, que durarían fins à s' hora de la mòrt. ¿No es vè, Juan, que durarían fins à s' hora de la mòrt?

—¿Y qui heu dupta? (respongué En Juan,) però me fas molt de mal diguent aquestes paraules; tú sabs molt bé que si no disfrutes d' aquest paradís que m' has pintat, es perque no vòls; digués una paraula y heu abandonaré tot per tú; sí, Margalida, de ma vida tot heu abandonaré; familia, pátria, casa, y tot lo que més estimi à n' el mon, y lluñy de tots aquests que no comprènem lo qu' es es verdadé amor, disfrutarem de una ditxa sens fi.

—Y qu' hermós seria axò, (digué na Margalida;) sa tèrra seria per nòstros un verdadé paradís terrenal, y si es nòstros *tiranos* de pares mos perseguían, mos alluñaríam més, maldament havè de menjá lo que mos proporcionarian ets arbres *silvestres*, y havè de dormí baix d' ells, enrevoltats de conís y altres animals, que mos servirían de compania.

—Ay, Margalida, (digué En Juan,) no crech que sia possible per mí tanta ditxa; no, tú no m' estimarás tant que per mí abandonis sa téua familia y me segueisques à n' aquest rich *vergel*, que tú mateixa m' has fét somiá.

No vos vuy cansá, amats lectors y lectores, contantvós totes ses converses que tenían cada dia, perqu' hey hauría

per omplí un llibre gròs; éll sempre li dava còrda y ella no feya més que dí *doys* volgüent imitá na *Julieta y Romeo*, y altres personatges per l' estil.

Lo qu' es cèrt y segú, es qu' aquella atlòta no tenia rès dins es cap més que ses novèl·les, no li porían fé fé rès perque tot heu feya à s' en revés.

Veient son pare de na Margalida que de cada dia atrassava en lloch d' adelantá, resolgué llevarlè d' escola; bona la va fé, per cada llibre qu' ántes lletgía, llavò en lletgía tres. En Juan cercava llibres de per tot per fé contenta sa séua romántica atlòta.

Sa mare no poria comprendre aquell misteri; na Margalida casi tot lo dia estodiava y sabia ménos que quant estodiava més poch. De cada dia tornava més tonta; si li deya vés à posá sal à s' òlla hey posava sucre; si li deya vés à ventá à n' es foch, des cap d' un' hora entrava dins sa cuyna y trobava es foch apagat, y na Margalida dreta devant es fogons pensant Deu sab amb què.

No menjava casi rès perque no volia está grassa, y bevia vinagre per está pàlida. Es séus pares la féren aná à cas metge perque se pensavan si no estava bona, però es metge va dí que lo que tenia era debilitat, qu' havia de menjá molt, beure bòn ví y fé bones vòltes; però ella no anava d' axò y cada dia, quant havia de menjá, feya rabiá son pare y sa mare.

Prest varen sèbre es pares d' aquella desgraciada lo que li passava, però ja va essè tart per posarlí remey.

Un dia dematí quant s' axecá sa padrina de na Margalida no va trobá aquesta en tota sa casa, s' en vá à ca-séua d' ella à veure si era allà, però na Margalida no aparexia; corre d' un vent, corre de s' altre, plòrs y crits, però tot inútil; regonesqueren sa casa de sa padrina y demunt es cantarano véren una carta clòsa, son pare de na Margalida la prengué còm un desesperat; aquella carta li esplicá tot es misteri de sa séua fiya. Deya lo sigüent:

«Amats pares méus: No puch viure »per més temps baix de sa vòstra tiranía, sòls una persona hey ha en el »mon que m' estima còm jò desitx, y »heu abandonó tot per seguirlo à éll; no »vos canseu cercantmè perque será inútil, mos n' anám à viure à un desèrt, »allà ahont ningú mos puga afiná, per »podè amb més llibertat, disfrutá des »verdadé tresòr d' amor que sentim un »per s' altre. Adios pera sempre.—*Margalida.*»

De seguida anáren à totes ses diligències y à s' estació des carril à demaná p' es dos fugitius; un empleat des carril va dí qu' amb so primé *tren* s' en havían anat un jove y una joveneta, y per ses señes que donavan suposava serían es que cercavan; de seguida passaren *partes* à totes ses estacions perque los aturassen, fossen allà ahont fossen.

A un petit poblet, un quart lluñy de s' estació y baix d' una gròssa figuera, varen trobá es dos enamorats, asseguts en tèrra, y contantsè ses séues dolses y amoroses *querellas*.

Després de s' escándol que passá, no quedá més remey que casarlòs y que cada un s' estás à ca-séua, perque lo que goñava éll no li bastava per *porros-fuyes*; axí es qu' es qui va tení es torrons varen essè es pares de na Margalida.

Quant En Juan hagué conseguit es séu objècte, ja no tenia interés amb so deixá llibres à na Margalida; axí es que aquesta, veient es poch cas que feya d' ella, es séu amat *dueño*, y no tenguent llibres per distreurersè de sa desgracia que demunt ella pesava, va comensá à veure sa bèna que per espay de quatre mesos havia duya devant ets uys.

Quant En Juan tengué vintiu anys, y que ja goñava quinze duros cada mes, el varen obligá à juntarsè amb na Margalida; però dins poch dies, es pares d' aquesta, la varen havè de separá d' éll, perque no li dava més qu' una vida de disgusts y sufriments.

Preniu llum, atlòtes del dia; si voleu aná dretes, no perdeu es temps lletgint llibres que de rès serveixen més que per posarvós un cap còm una carabassa; ja sé que no totes sereu tan *juanes* còm na Margalida, y que direu que lletgint una hora cada dia no poreu pèdre rès; anau equivocades, perqu' encara que digueu que no lletgireu més qu' un' hora cada dia, no heu feys més que quant comensau es llibre, però quant vos comensa à agradá, no frissau més que d' acabarló per sèbre es resultat de tal ó qual escena, perdent tot es dia miserablement, y si vos reprènem perque no está bé que lletgigueu tant, deys que no 'n lletgireu altre, però quant l' heu acabat, sou prou llestes à comensarnè un' altre, y axí anau olvidant sa feyna, ets estudis, y tot lo qu' es necessari que sápigat tota atlòta de ca-séua.

Si qualche *polleta* se dona per aludida, que perdon s' atreviment des qui tal vegada no se sap corretgí ses séues faltes y vòl corretgí ses d' ets altres.

PEP DE TOTS.

GODOLADA

DEDICADA Á UNA BEATA PER FÒRSA.

Jò sé una beata
Amb casera que la mata
Es dematins,
Y no agrada à n' els fadrins
No cap miqueta,
Sí, que du sa cara neta,
Va ben vestida,
Però es lletja fòra mida
Per tot el còs.
S' afayta amb un rahó gròs

Perqu' es peluda,
 Cara llarga, un pòch morruda,
 Y du p' ets ulls
 Llegañes à caramulls
 Que no es capàs
 Ningun hòmo amb un padàs
 Decantarlès.
 Tot axò no vòl dí rès,
 Casera té.
 No obstant un dí digué
 A n' En Rafèl:
 —¡Ay! si voleu goñá el Cèl
 M' heu de casá,
 Que jò ja no puch está
 Axuxí un dí;
 Jò voldria essè novía
 Anit mateix.
 Señó, d' una còsa 'm queix
 De Jesu-Christ,
 Y es de que ja may he vist
 Ningun fadrí,
 Que se vulga acostá à mí
 Per casarsè,
 Jò no estiré gens aplè
 Fins sèbre ahont sèu,
 Perque tròp que rès me trèu
 Sinó es casá.—
 Y aquest combat va durá
 Quatre setmanes,
 Y va romandre amb ses ganés
 Aquell nas brut,
 Perque sòls no n' hi ha hagut
 Que li haja dit
 Jò vuy essè es téu marit;
 Y ara está,
 Que no li poreu parlá
 De mal sofrida,
 Tot lo dí reña y crida
 Perque no té
 Qui li diga «Tu ets mon bé.»
 Y sempre diu,
 ¿Còm he d' arribá à s' estiu
 Sense govèrn,
 Ja pens jò qu' aquest hivèrn
 Faré bacó,
 Y me moriré d' amó
 Còm una vaca.
 ¡Oh! quina còsa tan flaca
 Qu' es una dòna,
 Que sent instrument que sòna,
 Y s' ha d' está
 Asseguda y en farislá
 A un racó
 Esperant es balladó.
 Ay, jò los veitx
 Quant s' en van à fé passeitx
 Y ells à mí,
 Mes no puch arrambarmí,
 Tan esquiús son.
 Tots ets engiñs d' aquest mon
 He trabayat,
 Però may, may, he lograt
 Lo que desitx,
 Ara que ja estich esmitx
 De sa veyura,
 Ja está fet, ja no hey ha cura,
 Ja no n' hauré,
 Dins pòch temps me moriré.
 Y aquí sa bamba
 Plorant s' en entra à sa cambra
 Y está que plòra
 De nit y dí à tot' hòra;
 Y plorará
 Mentres llágrimes tendrá.

UN LLUCHMAJORÉ.

XEREMIADES.

Sa corrida de tòros de diumenge pas-
 sat fonch altre còsa. No hey ha rès que
 dí: baratet y bonet: la gent ne sorti
 contenta. Axí s' han de fé ses còses, y
 quedan amb ganés de tornarhí, y tots
 hey guañan. Lo que impòrta es recor-
 darsèn.

* * *

Es dilluns va fé una tronada amb
 molta pedra per Porreras.

Es dimars va fé un' altre pedrada per
 Ciutat qu' era còsa faresta y may vista.

Es dimecres es xubasco pegá per Pe-
 tra.

Es dijòus per Villafranca.

Pareix qu' enguañy ne vòl cada dí.

¡Vaja un estiu més raro, germanets!

* * *

Sa festa de Felanitx sabèm que va
 aná de lo milló. Dimònis, y cavallets, y
 danses, y xeremies, y músiques, y balls,
 y corregudes d' homos y de dònés, y
 fòchs, y globos, en fin, de tot hey va
 havè fóra pedres y tròns qu' hey havia
 per altres viles.

* * *

Quant demunt es terraplè de sa font
 de sa Còsta des Teatro hey féren un
 kiosko gròs ó caseta de fusta, heu aplau-
 direm, perque tapava aquella paret en
 pèu de murada y sense finestres que te-
 nia derrera.

Quant à n' es costat d' aquesta n' hi 'n
 posáren un altre més baixa, no hey ten-
 guerem rès que dí, perqu' encara que ja
 no hey hagués s' escaló de sa font, hey
 havia aximateix murada que tapá.

Ara n' hi 'n fan un altre, y per ferlè
 ténen que tapá sa fatxada d' una casa
 nòva que ja está en *línea* y estrèña sa
 Còsta des Teatro, y axò ja no mos agra-
 da gens, perqu' es veynat hey pòt tení
 que dí, y es públich més que ningú; y
 sobre tot, perque ja no sabèm quina es
 sa *línea* que govèrna per aquella Còsta.

* * *

¡Es cap derré! Segons hem vist de-
 munt altres diaris, ja sabèm qualque
 còsa d' Empresa de Teatro, y Compañía.
 A n' es pareixe vendrá la señora Llore-
 te, y un señó Delgado... ella ja sabèm
 qu' es hòna, y éll diuen que també heu
 es. Si ets altres ajustats, ó per ajustá,
 aguantan, pòt essè una còsa hòna.

Dins còsa d' un parey de mesos heu
 sebrèm més en clá, y à les hòres veurèm
 còm donará la fèta.

A n' es pareixe, y estant ja tot tant
 resòlt, ets aficionats à *música*, no ten-

drán més remey que prenderhó amb pa-
 ciència per aquesta temporada, y dever-
 tirsè amb comèdies, diguent allò de...
'vuy per mí, demá per tí. Nòltros vol-
 driam que tot anás de lo milló.

FOGONÈUS.

POESÍA DEDICADA À N' ES FELANITXÉS.

Grans espèssos, ben hermosos,
 De bòn gust y bòn coló;
 Sarments hònes, hòna planta,
 Fan un ví de lo milló
 Qu' à tothòm fá aplegá mèus.
 Axò son es Fogonèus.

Molt de such y molta pasta,
 Sobre tot y molts de réms;
 Es cup umplen fins sa boca
 De móst pur y sense féms.
 Milló qu' es bròu des fidèus
 Es es such des Fogonèus.

Son ben sans y donan fórsa,
 També nègre fán es ví;
 Si té gust aquell qu' en bèga
 Ja totduna haurá de dí:
 «Fá aná s' ánima à n' es pèus.
 ¡Ay quin ví es de Fogonèus!»

Si li voleu fé ses pròves
 Ja 'ls hi podeu fé aviat,
 Qu' aquest ví de planta sana
 Graus que bastan sòl marcá.
 Trèys aquí es vòstros arrèus
 Provau ví de Fogonèus.

Fèys gavètes, sembrau viñes,
 Qui té terra, qu' es segú,
 Que d' aquestes sarments plèna
 Vos dará es docents per ú.
 Per guañá es duros à dèus
 Rès, rès més qu' es Fogonèus.

MESTRE JUAN ESCRIVIU.

PREGUNTA Y RESPOSTA
DE DOS CLOSADÓS PAGÈSOS.

Ara te vuy preguntá
 Un punt de teología:
 ¿Si el pèrn del mon se rompía,
 Quin, qual ofici sería
 Que li pertenexería
 S' haverlò d' aná axecá?

Son calcos d' esperiència
 Que 'l mon s' aguant amb un pèrn,
 Qui l' aguanta es Déu etèrn
 Amb la séua omnipotència;
 Y tú perdrás sa paciència
 Si tot axò vòls cercá,
 Perqu' à n' el mon no hey ha
 Ofici de tanta ciència.

UN LLUCHMAJORÉ.

QUATRE PONCELLES.

À UNA COQUETA.

Tant y tant pareix que s' alsa
Ton llenguatge en parlá amb mí
Que no puch méns de dí
Que com tú es moneda falsa.

Puis m' escrius, y à lo milló
Tos escrits d' inflats rebenten
Y d' un quart enfóra sénten
De ses aygos sa pudó.

Si es que creus havê lograt
Axuxí enllapolirmê
Sempre m' ha donat més plê
S' oló d' un bon aguiat.

Si m' estimes, deyes, Jaume,
No heu fasses coneixedó;
D' altre mòdo es nòstro amó
S' en aniria à fé vaumes.

Y jò fent es cégo y mut
Tan alèrta hey vaitx aná,
Que sens haverló perdut
El cerch y no 'l puch trobá.

Vuy he vist es tocadó
Que me deyes, Pèpa Ensista,
Y à n' es primé còp de vista
Polvos d' arròs y 'midó.

Y aygo florida à lo menus
Per fé torná sa pell fina
De Colònia y sa Divina
Blanch de Pèrta y llet de Vènus.

Y es sabós, en que no puga
Dirlós tots, que n' hi ha, vuy dí,
De Violeta y Valutí
Poponats y de Lletuga.

Ara enten ch com pòt essè
Que ses nègres p' es mal séu
Pòch després d' axecarsè
Son tant blanques com la néu.

Y que quant les veym tan belles
Qu' apar qu' un pollo demanan
Si per sòrt s' acòsta à elles
Casi casi l' entebanan.

S' hòmo es un inmens ventay
Que ses joves sòls teniu
Amb el qual eus devertiu
Juganthí sens' aturay.

Primé amb molt d' orgull y honó
Lí dau vòltes, y amb desayre,
Quant vos cansa lo séu ayre
Ne cercau un de milló.

Però jò 't vuy avisá
Que 'n que siem en s' estiu.
Si me tòques à n' es viu
Lo méu vent 't fa enredá.

PENSAMENTS.

L' hòmo que no respècta els véys, les
dònes y els desgraciats, més qu' es nòm
d' homo mereix es de féra d' els desèrts.

El mon es lo mateix qu' una gábia de
molts d' animals; sempre están en guèr-
ra, y tots, qui més qui manco, mòuen
rendu. Si entre ells n' hi ha qualcun

que s' estima més está quiet à un recó
de sa gábia sense posarsè en ningú, ¡ay
pobret d' ell! llavò tots ets altres li fan
sa lleña demunt y fins y tot, si ve bé, ó
el mossegan ó el rapiñan ó el pican.

MESTRE JUAN ESCRIVIU.

ENTREMÈS

d' una polla que feya sa desmenjada amb talent.

PEP. A quinze añs vaitx comensá
A festetjá una fadrina.
Qui prònte se determina
Prest se sòl desenganá.
Na Geròni festetjava
Ja feya més de mitx any
Y m' ha dat un desengaany
Que per mí no l' esperava.

Després d' havê festetjat
Sense més ni pús, un día
Me va dí que no 'm volía
Y em doná carabassat.

Jò tench ganas de dirli
Qu' es dols á mi no m' agrada.
Ydò, massa humana ha estada
Amb tú, perqu' ets un fadrí.

Si t' ha dat carabassat
No tens que tení xarrera;

PEP. ¿Si feya de confitera,
Que 't poría havê donat?
Amb axò tens gran rahó
Però axò no 't justifica
Perqu' ella de mí se pica
Si à un' altre jò fas l' amó.

¿No ha estat ella sa primera?
¿Ydò qu' ha d' aná à xarrá!

(Na Geròni entra de puntès.)

JUAN. Tens rahó, deixalá aná...
GERÒNI. ¡Mirau, que teniu xarrera!...

PEP. Bòn-Jesus, quina atloteta,
Ajudaumè, Sant Antòni,
Perque 'n veure na Geròni
Estich que pèrd sa xaveta.

GERÒNI. En está à n' es téu costat
No crech qu' hajes mesté ajuda.

PEP. Vat-aquí un' atloteta aguda.
(Ja torn está enamorat.) (ap.)

GERÒNI. No impòrta que de mí 't rigues
Perque te parl franca y clá;
A tú et vaitx volé prová.....

PEP. A sa carta que m' escrignes
Vuy qu' hey pòsis...

GERÒNI. Jò ja 'u sé:
Però tornant à n' es cas
Y no haventme enganat, jás,
Jò es méu cò el te donaré.

N' ADRIANA.

CRIDA.

GLOBOS

per fires, fèstes y altres devertiments

A sa **Papelería de Can Tous**, en tro-
barán desde 5 pams d' alsada à 50, à n' es prèus
de 4 à 200 reals.

A sa mateixa tenda se fan tota classe d' en-
cuadernacions, de lujo y econòmiques, fòrtes y
barato: y si no heu creys provauhó.

14 — PLASSA DE CORT — 14

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—Arbre que fá bon fruyt regauló bé.

SEMBLANSES.—1. En que no duen rès de bò.
2. En qu' hey ha cavalls.
3. En que no fan mal.
4. En que no anaren bé.

XARADA.....—Pi-lá.

PREGUNTES.—1. Cent pèbres de cirereta.

2. Un any de fam.
3. Es tèmps qu' están devant es miray.

CAVILACIÓ....—Campaner.

FUGA.....—No hey ha pitjó sort qu' es qui no vòl senti.

ENDEVINAYA.—Una pussa.

GEROGLIFICH.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla un malfané à un cégo?
2. ¿Y una tortuga à un que té doló?
3. ¿Y ets animals de ploma à n' ets arbres?
4. ¿Y una ploma à una manta qu' han de teñí?

XARADA.

Sa primera es un arbre alt
Que per ses montañes n' hi ha;
Sa segona es una lletra
Molt bona de pronuncíá;
Un adverb es sa tercera;
Y un instrument armoniós
Es tot; y no dich rès més.
Cavilau, amats lectors.

UN ATREUIT.

PREGUNTA.

¿Qu' es lo primé que fa un aereonauta quant ha-
pujat amb so globo?

BIEL.

CAVILACIÓ.

PLOMAS

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge.
MIQUEL.

FUGA DE CONSONANTS.

..i e..u.e.a 'a...i e..e.a ..e.a .a e.e.a

ENDEVINAYA.

Jò apedrech els mallorquins
Y à molts d' ells los fas gròs mal,
Y no hey ha Municipal
Que me duga als Caputxins.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)

1.er SETEMBRE DE 1883

Estampa d' En Pere J. Gelabert.